Opeření vystěhovalci: „kachny“

Text a foto: Tomáš Grim

Kachny, jakožto okrasa městských parků i objekt ukájení loveckých pudů, se k introdukcím přímo nabízejí. Oproti předchozím druhům přinášejí i další novinky – vrubozobí jsou nekrmiví a tudíž velmi dobře odchovatelní v zajetí, a to i za účelem jejich konzumace. Navíc snadno unikají z chovů, ochotně se kříží s jinými druhy a díky svým letovým schopnostem se i velmi dobře šíří. To vše je předurčuje k úspěšným invazním kariérám. I z poměrně omezeného počtu kachních druhů, které u nás pravidelně potkáváme, jich byla velká část vysazena člověkem na mnoha místech všech obyvatelných kontinentů. Informace o jejich introdukcích jsou však překvapivě kusé. Celý obrázek je u kachen ještě zkomplikován tím, že u vrubozobých dochází k častým, rychlým a rozsáhlým změnám rozšíření i bez přispění člověka.

▲ *Přirozeně se březňačka, zde v podobě samce v prostém, tzv. krycím šatě, vyskytuje v mírném pásu Eurasie a západní části Severní Ameriky. Potkáme ji však nejen v roli plachého obyvatele rybníků, ale i jako zcela „splachovací“ okrasu parkových vodních ploch. Jako třeba zde v jednom z nejproslulejších a esteticky nejbizarnějších parků světa, Vigelandsparken, který je největším souborem soch na světě, vytvořených jediným umělcem. Oslo, Norsko*

Celosvětově lidé napříč mnoha staletími (viz dále) introdukovali kolem třech desítek druhů vrubozobých. Vodní drůbež dominuje i ve skupině druhů introdukovaných na naše území (Šťastný K. 2018: Nepůvodní ptáci ve fauně České republiky. Živa 66/5: 272–276). Těm se zde ale věnovat nebudu – jako v ostatních dílech seriálu se podíváme na nepůvodní druhy směřující nikoli na naše území, ale opačným směrem, tedy z jejich původních areálů, které přirozeně zahrnují i naši republiku, do nových „pastvin“.

Univerzální kachna

Nejúspěšněji se mezi „kachnami“, tedy zástupci čeledě kachnovitých (Anatidae), vedlo druhu, který všichni důvěrně znají – kachně divoké (*Anas platyrhynchos*). Její přirozený areál je úctyhodný: zahrnuje prakticky celý mírný pás Evropy i Asie a podstatnou část Severní Ameriky, kromě úzkého lemu severní, východní a jižní části kontinentu. K tomu Island a jižní okraj Grónska.

Seznam míst, kam byla březňačka uměle vysazena, je neméně úctyhodný: východní část USA (tj. jedno z mála míst, kde se na severoamerickém kontinentě přirozeně nevyskytovala), Bermudy, Jihoafrická republika, Mauritius, Austrálie i Nový Zéland. A tam všude ji potkáme dodnes. Naopak jiné introdukce se nezdařily a zpravidla to byly ty na menší izolované ostrovy a souostroví: Tahiti, Falklandy, Kergueleny (v jižním Indickém oceánu) či ostrov Macquarie (jihozápadně od Nového Zélandu). Z prostorových důvodů se raději zdržím seznamu dalších míst, kam byla březňačka vysazena „snad" – jistě i v průběhu psaní tohoto textu nějaká ta kachna divoká právě prchá ze zajetí či chovu do volné přírody a mlsně se ohlíží po svých soudruzích či dokonce nepříbuzných vrubozobých (k čemuž se za chvíli dostaneme).

Pokud jsem u některých druhů pro zajímavost zmiňoval počty vysazených jedinců, pohybovaly se zpravidla v řádu desítek, nanejvýš stovek. Kachna divoká je v tomto směru o několik řádů jinde: např. od roku 1934 do roku 1952 bylo jen ve státě New York odchováno a vypuštěno na 30 000 kachen divokých. Podle jiných zdrojů bylo v delším období od roku 1912 do roku 1940 vypuštěno úřady 7 000–23 000 kachen a dalších 280 000–420 000 pak soukromými chovateli a kluby. Čísla astronomická, ale na druhé straně jde o introdukce na okraji přirozeného areálu a tudíž nebylo třeba komplikovaných zámořských plaveb. Přesto je kachna v Kanadě a USA považována za škůdce na ječmeni a pšenici, ačkoli škody nejsou nijak dramatické (jako třeba ty způsobené špačkem: Naše příroda 11/1: 14–21). Na rozdíl od drobných pěvců se ale taková konkurence

I tento záběr, podobně jako úvodní snímek, pochází z výjimečného místa: žádný jiný park na Zemi se neobjevuje v tolika filmech jako newyorský Central Park. Běžnému očekávání navzdory jde o výjimečnou lokalitu pro opeřence (Grim T. 2016: New York. Ptáčkaření v urbánní džungli. Ptačí svět 23/4: 26–28) i přírodu obecně (Grim T. 2016: Divočina v srdci velkoměsta. Příroda 2016/9–10: 60–64). Ostatně to dokládá i tato fotka: čekali byste v centru dvacetimilionového megaměsta porost vyloženě pralesního charakteru? Proti úvodnímu snímku je tu ale jeden zásadní rozdíl: ve východní části Severní Ameriky je březňačka druhem nepůvodním. Central Park, New York, USA

▲ *Městští ptáci ztrácejí postupně svou přirozenou plachost a to může pomáhat těm stejným druhům při invazích. Ještě nápadnější než u jiných druhů je tato změna u kachny divoké – umíte si představit podobný výběr prostředí u kachny skutečně divoké? Vyšehrad, Praha, ČR*

ze strany kachen může nakonec obrátit v dobré, tedy pro člověka – to když se kachnu podaří ubezdušit a ozdobit s ní jídelní stůl.

V Austrálii se kachny divoké, původem z Anglie, drží převážně v městských parcích větších aglomerací, mimo zástavbu pak na zemědělských farmách. Do volné přírody, tedy přirozených mokřadů, pronikají spíše zřídka – troufnou si většinou jen tam, kde nejsou původní vodní plochy daleko od lidských usedlostí. Snad vzhledem k poměrně vysoké diverzitě původních druhů kachen a jejich konkurenci? Nevíme.

Na Novém Zélandu jsou dnes březňačky běžné. Jakého jsou původu? Přímý dovoz z Anglie, „second-hand" přesun z Austrálie, k tomu ještě nějaké ze Severní Ameriky.

Hrozba hybridizace

Některé z druhů, o kterých jsme se zatím bavili, ve svých nových areálech škodí. Třeba tím, že soutěží s původními druhy o potravu či místa k hnízdění. Nutno ale přiznat, že jakkoli tato představa zní samozřejmě, dokládá se nesnadno – důkazy i pro tak zjevnou konkurenci, jako je uzurpace dutin datlů špačkem obecným, jsou zanedbatelné (viz Naše příroda 11/1: 14–21).

Jinou formu škůdcovství už bereme my lidé více osobně – snížená produktivita zemědělství v důsledku činnosti nenažraných špačků, vrabců či hrdliček se nás týká bezprostředně. Při bližším pohledu je nakonec i takové škození v zemědělství svého druhu konkurence. Bobule révy vinné je předmětem zájmu kalifornského vinaře i špačka – oba tito původně zaoceánští přivandrovalci ve své nové domovině soutěží o to stejné, takže si vlastně přímo konkurují.

S jedním neblahým vlivem jsme se však zatím nesetkali. Je jím hybridizace, tedy mezidruhové křížení, v našem případě s původními druhy. Kachny jsou v tomto směru obzvláště

▲ *Zdánlivě nezajímavý záběr – takhle jsem kachnu viděl tisíckrát, říká si čtenář. Omyl! Takto kachnu divokou viděl jen ten čtenář, který se vypravil na nejvzdálenější konec planety: tyto invazní březňačky totiž odpočívají v exotické lokalitě na břehu řeky Waikato. Hamilton, Severní ostrov, Nový Zéland*

„úspěšné" – i za přirozených, člověkem neřízených podmínek, se mnohý druh neštítí stvořit kříženec. Prolistujeme-li ptačí určovací příručky, najdeme vyobrazení celé řady mezidruhových kříženců kachen a většinou žádných či jen mála kříženců jiných skupin. Nahlédněme třeba do nejuznávanějšího atlasu ptáků západního palearktu (tj. Evropa po Ural: Svensson L. a kol. 2012:

▼ *Invazní druhy škodí druhům původním zpravidla konkurencí – o potravu, o místa k hnízdění či o partnera. Výsledkem toho posledního jsou mezidruhoví kříženci. Klasickým příkladem je hybridizace mezi kachnou divokou a kachnou proužkovanou (Anas superciliosa) u protinožců. Na snímku je kachna proužkovaná bez známek křížení, tedy snad čistý jedinec – pokud to lze z pouhého vzhledu bez genetických analýz vůbec spolehlivě určit. Melbourne, Victoria, Austrálie*

▲ *Městské parky umí ptáčkaře překvapit – co je probůh třeba tenhle „plod hříšné lásky“ za stvoření? Různé druhy kachen se kříží mezidruhově ochotně samy, natož když jim v tom pomůže člověk – ať už aktivními šlechtitelskými hokus-pokusy v zajetí nebo vysazením kachen, případně i hybridů ze zajetí, do městských parků s rybníčky. Vigelandsparken, Oslo, Norsko*

▼ *Kachní vilnost nezná mezí. Typicky se realizuje mezi kachnami potápivými, jako právě zde: tento polák malý (Aythya nyroca) se nezdolně držel zrzohlávky rudozobé (Netta rufina). Tedy držela – podle zbarvení jde u obou druhů o samice. Podobné zhůvěřilosti nejspíše vznikají v důsledku „zanášení“, tedy mezidruhového hnízdního parazitismu. Ten je u kachen docela běžný, stejně tak jako parazitismus vnitrodruhový. V případě mezidruhového hnízdního parazitismu pak dochází k chybnému imprintingu, tedy vtištění, na nesprávného sexuálního či sociálního partnera. Neziderské jezero, Rakousko*

▼ *Lžičák pestrý (Spatula clypeata) přirozeně hnízdí napříč Severní Amerikou a Eurasií. Zimuje v Mexiku a v jižní Asii. Snad i proto mu nečinilo potíže ustavit hnízdní populaci v celkem exotické destinaci – Saudské Arábii (nejspíš ale z jedinců uniklých z chovů). Jacqueline Kennedy Onassis Reservoir, New York, USA*

Ptáci Evropy, severní Afriky a Blízkého východu. Ševčík, Plzeň). Z více než 900 popsaných druhů ptáků jich celkem 27 může pozorovatele zmást svými hybridy. Z nich devět náleží do jediné čeledi kachnovitých, přitom ptačích čeledí je několik desítek. U kachen, především těch potápivých, je tedy výskyt hybridů mnohonásobně pravděpodobnější než u jakékoli jiné skupiny ptáků.

Další rozdíl je v tom, že u kachen může jeden druh vytvářet hybridy s několika dalšími druhy: např. polák chocholačka (*Aythya fuligula*) s polákem kaholkou (*Aythya marila*) i polákem velkým (*Aythya ferina*) a právě takového křížence jsem během psaní tohoto textu shodou okolností potkal na jihomoravských Nových Mlýnech. Zato u ne-kachních případů se vždy jedná o páry dvou příbuzných druhů. Dlužno poznamenat, že v oněch devíti párech hybridizujících druhů Svensson a kol. zahrnuje (z dnešního pohledu už zastarale) i naši vránu obecnou (*Corvus corone*): žádná vrána šedá a vrána černá však neexistují, jde o dva poddruhy jednoho druhu, které se geneticky liší minimálně a navíc genetické rozdíly vůbec neodpovídají zbarvení: černá vrána (tedy nikoli vrána černá!) z Německa je geneticky *příbuznější* šedé vráně (tedy nikoli vráně šedé!) z Čech než černé vráně ze Španělska. Vznik různých barevných morf uvnitř jednoho druhu je geneticky triviální záležitost a není žádným důvodem pro oddělování takových forem do samostatných druhů – zbarvení bez zohlednění ostatních znaků říká o druhové příslušnosti málo. U vrány obecné jsou dokonce známy konkrétní geny a vývojové dráhy, které uvnitř tohoto druhu vedou k různě zbarveným formám.

Hybridizace mezi druhy – případně poddruhy, jako u vran – v oblastech

Hvízdák eurasijský (Mareca penelope) u nás nehnízdí, tedy alespoň zatím – je třeba mít na paměti relativně nedávné usazení hoholů severních (Bucephala clangula) a morčáků velkých (Mergus merganser) na našem území. Každopádně tuto severskou kachnu v zimě potkáváme dostatečně pravidelně na to, abych jí věnoval alespoň krátkou zmínku. Podobně jako ostralka obsadili hvízdáci Velkou Británii během 19. století a snad jim k tomu dopomohly i neplánované úniky z chovů. Mezi lety 1868 a 1904 byli hvízdáci dovezeni na Nový Zéland a někteří i vypuštěni, leč bez úspěchu. Kuusamo, Finsko

jejich přirozeného výskytu žádné škodlivé účinky mít nemůže: jde o zcela přirozené jevy, typicky u druhů, které se od sebe oddělily relativně nedávno a neměly tedy čas na to, aby si vytvořily dostatečné bariéry mezidruhového křížení. Docela jinou písničku ale zpívají (odpustí-li mi čtenáři takovou frivolní metaforiku u nepěvců…) druhy, které se hloupostí člověka ocitly mimo svůj přirozený areál. Notoricky známý je případ kachnic: severoamerická kachnice kaštanová (*Oxyura jamaicensis*) byla lidmi vysazena ve Velké Británii a rozšířila se na Pyrenejský poloostrov; tam na to doplácí ve Středomoří (i jinde, až do střední Asie) původní kachnice bělolhavá (*Oxyura leucocephala*), která se s ní kříží a postupně ztrácí svou genetickou identitu a jedinečnost.

Zmiňované kachnice jsou stejného rodu, tam křížení zas tolik nepřekvapí. Kachna divoká je ale trochu jiný kalibr. Ačkoli jde o kachnu plovavou a nikoli potápivou, tvoří hybridy často, ráda a s většinou ostatních druhů kachen, pokud se k ní neprozřetelně nachomýtnou (viz také obrázek). Snadno se kříží se zástupci stejného rodu, např. kachnou čínskou (*Anas zonorhyncha*) v Rusku a Číně, kachnou tmavou (*Anas rubripes*), kachnou floridskou (*Anas fulvigula*) a kachnou mexickou (*Anas diazi*) v Severní Americe (a k dalším dvěma se ještě brzy dostaneme). Je ale třeba podotknout, že v případě severoamerických druhů jde o taxony příbuzné, o čemž svědčí např. to, že některé autority považují kachnu mexickou jen za poddruh kachny floridské. Právě existence těchto druhů je důvodem, proč jsem výše psal o výjimce „úzkého lemu severní, východní a jižní části kontinentu“ Severní Ameriky ve výskytu kachny divoké.

Křížení uvnitř jednoho rodu a navíc s druhy podobné tělesné velikosti není nijak šokující. Je však doloženo i křížení se zástupci jiných rodů, navíc velikostí těla už méně kompatibilních: s pižmovkou velkou (*Cairina moschata*), berneškou bělolící (*Branta leucopsis*) a dokonce i berneškou velkou (*Branta canadensis*)! To už je vzhledem k velikostnímu rozdílu, ale i očividné nepříbuznosti, opravdu na pováženou.

Má křížení nějaké důsledky pro původní druhy? Má: invazní populace

▲ *Polák velký (Aythya ferina) – tato původně severská kachna se během 19. století rozšířila na jih do západní i střední Evropy, pravděpodobně s dopomocí jedinců uniklých ze zajetí. Na Nový Zéland kolonizátoři dovezli poláky velké až poměrně pozdě, těsně před tím než se 19. století přelomilo do 20. Jen v malém počtu, kolem třech desítek, a ve výsledku neúspěšně. Lednické rybníky, ČR*

▼ *Osud poláka chocholačky (Aythya fuligula) v hrubých rysech kopíruje osud poláka velkého: i chocholačka je u nás původní – rozšířila se k nám přirozenou cestou sama – až od doby nedávné a v zemi kiviů selhala. Jediným podstatným rozdílem je, že chocholačka, na rozdíl od poláka velkého, úspěšně kolonizovala Island, a to přirozenou cestou. Na snímku je samec. Iisalmi, Finsko*

březňačky se kříží s australskými i novozélandskými populacemi tamní kachny proužkované (*Anas superciliosa*). Místy jsou hybridi údajně tak běžní a životaschopní, že původní kachnu proužkovanou vytlačují.

Na Havajských ostrovech dokonce křížení s březňačkou vedlo k ohrožení endemické kachny havajské (*Anas wyvilliana*). Zde ovšem nutno poznamenat, že jde o druhy blízce příbuzné a ještě nedávno byla *wyvilliana* považována jen za poddruh kachny divoké. Odráží to poněkud bizarní evoluční původ tohoto taxonu: genetická data ukazují, že kachna havajská vznikla v dávné minulosti hybridizací mezi březňačkou a kachnou laysanskou (*Anas laysanensis*).

Kachny, kachny, kachničky…

Březňačkou ale přehled nepůvodních vrubozobých jen začíná. Vzhledem k jejich počtu jsem u několika omezil informace jen na co nejkratší shrnutí u doprovodných obrázků.

Jednou z řady druhů kachen, u nichž se typicky míchá vliv přirozeného šíření s lidskou asistencí, je ostralka štíhlá (*Anas acuta*): Velkou Británii obsadily ostralky z části přirozeným rozšiřováním areálu v 19. století s dopomocí skrze introdukce ve století 20. Ačkoli byly ostralky dovezeny na Nový Zéland, není známo, zda byly vůbec vypuštěny do volné přírody; dnes je tam každopádně nenajdete, i když se sem v roce 1997 jedna při zimní migraci zatoulala. Pozoruhodná je úspěšná introdukce ostralek na ostrovy Svatý Pavel a Amsterdam (tyto osamocené ostrůvky v jižním Indickém oceánu jsou francouzským zámořským teritoriem).

„Divoká husa“ a Pan mořeplavec

Husa velká (*Anser anser*) byla poprvé, ale bez úspěchu, vysazena na Nový Zéland už kolem roku 1769 kapitánem Cookem, a to z Jihoafrické

▲
S ohledem na to, jak oblíbenou lovnou zvěří je husa velká, je až s podivem, jak malé úsilí vyvinuli lidé stran její introdukce. Lednické rybníky, ČR

republiky (kde byla ovšem také nepůvodní). Ani pozdější snahy aklimatizačních společností nebyly příliš úspěšné. Pozoruhodný byl pokus z 19. století vysadit husy ve formě vejce do hnízd labutí černých (*Cygnus atratus*) – na rozdíl od dospělců, jak tomu bylo ve všech ostatních případech introdukcí, o kterých jsem zatím psal a budu psát. Pozoruhodné je i to, že labuť černá je také nepůvodní, byla vysazena člověkem z Austrálie – takže jeden přivandrovalec měl vychovávat dalšího… Mláďata sice byla z labutěmi úspěšně vysezených husích vajec vyvedena, ale slibně se rozvíjející populaci tohoto chutného vetřelce hned po přelomu století osadníci vystříleli. Přesto se dnes můžeme po celém Zélandu s výjimkou jihozápadu Jižního ostrova s husami potkat – zřejmě se jedná o zdivočelé potomky hus, které unikly z farmových chovů.

Zajímavé je, že současné populace husy velké ve Velké Británii jsou vlastně také introdukované: původní populace vyhubili lidé a husu pak reintrodukovali v třicátých až šedesátých letech minulého století. Dnes je husa velká v ostrovním království druhem opět pravidelně hnízdícím a její počty stoupají.

Jen pro úplnost dodám, že i další husy najdeme mimo jejich původní areál, převážně právě ve Velké Británii: např. husu tibetskou (*Anser indicus*), původem z vysokohorských poloh střední Asie, a husu sněžní (*Anser caerulescens*), kterou přirozeně najdeme převážně v polárních oblastech Severní Ameriky. S ohledem na tažení husice nilské (*Alopochen aegyptiaca*) přes Evropu včetně našeho území možná není od věci otázka, zda se k nám brzy nerozšíří i další druhy hus – to je důvod, proč jsem zde nakonec neodolal porušit pravidlo, že tento seriál pokrývá jen „naše“ druhy: husy tibetské i sněžní se totiž můžou stát „našimi“ v dohledné budoucnosti.

Vrubozobý „špaček“

Jen málokterý ptačí druh má tak zašmodrchaný osud jako labuť velká (*Cygnus olor*) (Motyčková H. & Motyčka V. 2018: Přistěhovalci, emigranti a navrátilci I. Naše příroda 11/1: 40–52). Přirozeně se vyskytuje od Britských ostrovů po Střední Asii. Nebo

spíš vyskytovala: už před koncem 12. století byly ostrovní labutě „převedeny do zajetí“ a přestaly existovat jako „divoké“ populace. Druhotně pak na Britských ostrovech unikaly z chovů a jsou tedy jaksi „polo-divoké“, podobně jako husy na Novém Zélandu. Ve Francii zas byly vysazeny koncem 17. století a žijí tam dodnes. V následujících dvou stoletích pak na mnoha místech Evropy vyhynuly, aby se ve století 20. zase rozšířily, z části přirozeně, z části umělými výsadky.

Dnes je labuť velká téměř jako „vrubozobý špaček“ – kromě Jižní Ameriky ji najdeme na všech kontinentech; byla úspěšně vysazena, případně unikla ze zajetí na Novém Zélandě, v Tasmánii, ve východní i západní Austrálii, jižní Africe, Japonsku a labutě najdeme i na druhé straně Atlantiku. Introdukce v USA (kromě těch na Havajské ostrovy, kde se po počátečním úspěšném usazení dnes už nevyskytují) nelze úplně odlišit od polodivoce chovaných jedinců; odehrály se nejspíš až v letech před 1. světovou válkou ve východních Spojených státech. Následovala celá řada dalších výsadků a labuť velká je dnes v Severní Americe dobře etablována.

Ovšem ne dobře z hlediska původní fauny a flóry: podobně jako hrdlička zahradní (Naše příroda 11/5: 66–75) je i labuť velká zároveň symbolem lásky i agresivním vetřelcem, jehož nepůvodní populace je třeba nemilosrdně hubit jako invazní bolševník velkolepý (*Heracleum mantegazzianum*) či nepůvodní kraby čínské (*Eriocheir sinensis*) (viz celé číslo 5/2018 časopisu Živa).

Tak se alespoň domnívají biologové a americké orgány ochrany přírody – labutě poškozují původní vegetaci a konkurují původním druhům, které do Severní Ameriky, na rozdíl od labutí z Evropy, přirozeně patří. Smutnou stránkou celé kauzy je postoj veřejnosti, které se labutě prvoplánově líbí, aniž by si uvědomovala biologické a ochranářské souvislosti. Důsledky přítomnosti nepůvodních labutí jsou zřejmé a nepřekvapivé z historie mnoha jiných introdukcí a je dobře, že odborníkům se daří prosadit zdravý rozum: labuť velká byla v USA vyjmuta ze seznamu chráněných druhů a do praxe se prosazují všemožné zásahy, od „snižování počtu vajec, či jejich poškozování, přes lov dospělých ptáků až po odchyt dospělců a jejich utracení za pomoci plynu“ (Kadava L. 2017: Amerika vybíjí nepůvodní labutě velké. Avifauna 8. 10. 2017).

Do rodu Mareca se stejně jako hvízdák přesunula i u nás hnízdící kopřivka obecná (dříve Anas strepera). Její současné rozšíření je opět směsicí přirozeného šíření (Island, Velká Británie, severnější části Severní Ameriky) a záměrných introdukcí (Velká Británie a jižnější oblasti Severní Ameriky). Na Zéland sice kopřivky dopraveny byly, ale v naprosto minimálním množství a neúspěšně. Jacqueline Kennedy Onassis Reservoir, New York, USA

Osudy? Polojasno až zataženo…

Vrubozobí krásně ilustrují jednu stránku introdukcí, která dnes znesnadňuje výzkum v této oblasti. Mantra „v případě tohoto druhu

Na společnosti této labutě velké z pohledu našince něco nehraje: jsou to ty ostatní druhy. Ačkoli velký racek v popředí vypadá jako stříbřitý, je to ve skutečnosti od něj nedávno oddělený samostatný druh racek americký (Larus smithsonianus). Menší racek v pozadí sice připomíná chechtavého, ale je to racek atlantický (Larus atricilla). K tomu dvě bernešky tmavé (Branta bernicla). Kombinace většiny těchto druhů „hlasuje" pro Severní Ameriku a tam skutečně jsme: labuť velká je zde uměle vysazena. Jamaica Bay, stát New York, USA

nelze vyloučit ani vysazení na území XY, leč neúspěšné, ale hodnověrné historické záznamy chybějí" se u kachen a spol. opakuje častěji než u jiných skupin.

Tato nejistota odráží nedostatečnou dokumentaci introdukčních událostí, což je vzhledem k existenci aklimatizačních společností a popularitě zaplevelování vzdálených koutů planety nepůvodními druhy překvapivé. Podobná situace bohužel panuje v dokumentaci ptačích kolonizací měst. V naprosté většině případů, tedy měst i druhů, ornitologům chybějí ty nejzákladnější časové údaje: kdy do daného města poprvé určitý ptačí druh pronikl, kdy tam poprvé zahnízdil a jak se jeho populace dále vyvíjela. Omezenost těchto důležitých informací velmi omezuje výzkum jak v oblasti ptačích urbanizací, tak invazí.

„Děravost" informací o introdukcích vrubozobých je v obzvlášť velkém kontrastu vůči jejich téměř neomezenému rozšíření – okrasné druhy najdeme na kdejakém parkovém rybníčku či v polodivokém chovu po celé planetě. Což mimochodem komplikuje i běžnou faunistickou práci: je ta exotická kachna na hladině moravského či českého rybníka vzácný zatoulanec zpoza oceánu, nebo jen obyčejný únik z nedalekého chovu?